

Cauza C-242/14

**Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH
împotriva
Gerhard und Jürgen Vogel GbR
Jürgen Vogel
Gerhard Vogel**

[cerere de decizie preliminară formulată de Landgericht Mannheim (Germania)]

„Protecția comunitară a soiurilor de plante – Regulamentul (CE) nr. 2100/94 – Articolele 14 și 94 – Regulamentul (CE) nr. 1768/95 – Utilizarea de către un agricultor a produsului recoltei aparținând unui soi de plante protejat, fără autorizarea titularului protecției – Derogare de la protecția menționată – Privilegiul agricultorilor – Obligația de a plăti o remunerație echitabilă titularului – Termen în care trebuie să se efectueze plata pentru a putea beneficia de derogare – Momentul de la care începe să curgă și la care se încheie acest termen”

I – Introducere

1. Cererea de decizie preliminară formulată de Landgericht Mannheim (Germania) privește îndeosebi interpretarea articolelor 14 și 94 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante(2) (denumit în continuare „regulamentul de bază”), precum și a anumitor dispoziții din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2100/94(3) (denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”)(4).

2. Această cerere se înscrie în cadrul unui litigiu între Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH (denumită în continuare „STV”), care reprezintă interesele mai multor titulari ai unor soiuri de plante protejate, pe de o parte, și Gerhard und Jürgen Vogel GbR, societate care administrează o exploatare agricolă, precum și domnii Gerhard și Jürgen Vogel, asociați care răspund în mod personal pentru această societate (denumiți în continuare „asociații Vogel”), pe de altă parte, cu privire la utilizarea de către aceștia a materialului de înmulțire a unuia dintre soiurile respective fără autorizarea prealabilă a titularului său.

3. Susținând că o astfel de utilizare constituia o contrafacere, STV a solicitat pârâților din litigiul principal, în temeiul articolului 94 din regulamentul de bază, plata unei sume corespunzătoare întregii sume care ar fi datorată pentru utilizarea sub licență a soiului protejat în discuție. Asociații s-au opus, invocând regimul instituit la articolul 14 din același regulament, potrivit căruia agricultorii pot beneficia de o derogare de la protecția comunitară a soiurilor de plante, sub rezerva îndeplinirii anumitor condiții, care cuprind în special obligația de a plăti titularului acestei protecții o remunerație echitabilă, al cărei nivel este mai mic decât cel al reparării exigibile în cazul unei contrafaceri dovedite.

4. În esență, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă un agricultor are posibilitatea de a se prevala de acest regim derogatoriu atunci când plătește remunerația echitabilă prevăzută la articolul 14 menționat la o dată ulterioară utilizării pe care a dat-o soiului în cauză prin semănarea produsului recoltei sale, astfel încât actul respectiv să fie considerat autorizat în acest caz și, prin urmare, să fie exclus de la procedurile judiciare prevăzute la articolul 94 menționat. În cazul unui răspuns afirmativ, Curtea este invitată să interpreteze dispozițiile aceluiași articol pentru a stabili de asemenea *până la ce dată* agricultorul interesat poate efectua plata remunerației respective.

II – Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

5. STV este o societate cu sediul în Germania care reunește titularii unor diverse soiuri de plante protejate(5) și apără, între altele, drepturile titularului soiului de orz de iarnă „Finita” (denumit în continuare „soiul «Finita»”), care este protejat la nivelul Uniunii Europene în temeiul regulamentului de bază.

6. În acest cadru, STV publică, pe pagina sa de internet, o listă în care figurează toate soiurile de plante protejate prin contractul pe care îl administrează, precum și taxa de cultivare a acestor soiuri. În plus, în fiecare an, STV solicită agricultorilor, sub o formă generală, să o informeze cu privire la o eventuală cultivare a unuia dintre soiurile de plante respective, transmițându-le în acest scop formulare de declarație însoțite de un ghid în care sunt enumerate toate soiurile protejate pe care le administrează în anul de comercializare în cauză, precum și identitatea titularilor acestora și a deținătorilor de licență de exploatare respectivi.

7. Asociații Vogel, care nu au nicio relație contractuală cu STV, nu au răspuns la aceste solicitări de informații. Cu toate acestea, la 16 decembrie 2011, STV a aflat, prin intermediul unui prestator de operații de prelucrare(6), că, în cursul anului de comercializare 2010/2011, asociații Vogel au dispus, printre altele, prelucrarea unor semințe din soiul „Finita”.

8. Prin scrisoarea din 31 mai 2012, STV a solicitat asociațiilor Vogel să verifice aceste informații, care demonstrează o utilizare disimulată a materialului de înmulțire a soiului respectiv obținut prin cultivarea acestuia din urmă, și să îi comunice informații în această privință, solicitându-le să răspundă cel târziu la 20 iunie 2012. Persoanele în cauză nu au dat curs acestei solicitări.

9. Prin scrisoarea din 27 iulie 2012, STV a solicitat asociațiilor Vogel plata unei sume de 262,50 euro, reprezentând totalitatea taxelor de licență care ar fi datorate pentru utilizarea sub licență a semințelor din soiul „Finita”, numite „taxe de licență C”, cu titlu de reparație a prejudiciului suferit ca urmare a cultivării disimulate a acestui soi protejat.

10. În lipsa plății, STV a introdus o acțiune la Amtsgericht Euskirchen (Tribunalul Cantonal din Euskirchen), prin actul din 18 martie 2013, în special în vederea obținerii plății reparației respective. La 13 septembrie 2013, această instanță s-a desistat și a trimis cauza spre rejudecare la Landgericht Mannheim (Tribunalul Regional din Mannheim).

11. În susținerea cererii sale, STV arată că asociații Vogel ar avea obligația de a-i plăti o remunerație echitabilă, în temeiul articolului 94 alineatul (1) din regulamentul de bază, reprezentând o sumă echivalentă totalității taxelor de licență C, întrucât aceștia au procedat la o cultivare care constituie o încălcare, în condițiile în care nu a fost „autorizată” în sensul dispoziției menționate. Aceasta afirmă că asociații Vogel nu pot invoca derogarea prevăzută la articolul 14 alineatul (1) din același regulament, întrucât nu au respectat obligația de a plăti, în favoarea titularului soiului protejat în cauză, remunerația echitabilă prevăzută la alineatul (3) a patra liniuță al articolului 14 menționat. Aceasta susține că orice agricultor ar trebui să îndeplinească această obligație de plată în principiu anterior însămânțării soiului respectiv, însă, în orice caz, anterior încheierii anului de comercializare în cursul căruia a fost efectuată cultivarea, din proprie inițiativă, indiferent dacă titularul i-a solicitat sau nu i-a solicitat informații în timp util.

12. Asociații Vogel se opun acestor pretenții. Ei consideră că trebuie să plătească, cel mult, o sumă care ar trebui redusă pentru o cultivare „autorizată” în temeiul derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (1) din regulamentul de bază. Pe de altă parte, ei susțin că, pentru a putea considera că condițiile dreptului la despăgubiri prevăzute la articolul 94 din acest regulament sunt îndeplinite, ar trebui să existe o neîndeplinire a obligației de informare a titularului protecției care este prevăzută de dreptul Uniunii, ceea ce, în opinia acestora, nu ar fi dovedit în speță(7).

13. În acest context, prin decizia din 9 mai 2014, primită de Curte la 19 mai 2014, Landgericht Mannheim a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Un agricultor care a utilizat prin cultivare material de înmulțire aparținând unui soi de plante protejat, fără a încheia un contract în acest sens cu titularul respectivului soi de plante, este obligat să plătească o remunerație echitabilă conform articolului 94 alineatul (1) din [r]egulamentul [de bază], iar dacă acționează în mod deliberat sau din neglijență să repare prejudiciul ulterior cauzat titularului ca urmare a încălcării prevederilor privind soiul care face obiectul protecției comunitare, conform articolului 94 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2100/94, în condițiile în care, la momentul utilizării efective a produsului recoltei în scopul reproducerii în aer liber, acesta nu îndeplinise obligația de plată a unei remunerații echitabile (taxa de cultivare), care îi revine în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 coroborat cu articolele 5 și următoarele din [r]egulamentul [de punere în aplicare]?
- 2) În cazul în care ar trebui să se răspundă la prima întrebare în sensul că agricultorul își poate îndeplini obligația de plată a unei remunerații echitabile inclusiv după utilizarea efectivă a produsului recoltei în scopuri de reproducere în aer liber: pentru a se putea considera cultivarea ca fiind «autorizată» în sensul prevăzut de articolul 94 alineatul (1) coroborat cu articolul 14 din [r]egulamentul [de bază], dispozițiile menționate anterior trebuie interpretate în sensul că stabilesc un termen în care agricultorul care a utilizat material de înmulțire aparținând unui soi de plante protejat trebuie să își îndeplinească obligația de plată a unei remunerații echitabile de cultivare?”

14. STV, asociații Vogel, guvernele spaniol și olandez, precum și Comisia Europeană au depus la Curte observații scrise. Nu a avut loc o ședință de audiere a pledoariilor.

III – Analiză

A – *Cu privire la limitele problematicii supuse Curții*

15. Cu titlu introductiv, este necesar să se amintească, de la bun început, anumite date referitoare la regimul juridic care face obiectul prezentei cauze și care fie sunt dobândite având în vedere textele relevante, precum și jurisprudența aferentă acestora, fie rămân incerte în stadiul actual al dreptului Uniunii. Având în vedere aceste elemente, conținutul întrebărilor cu care este sesizată Curtea va trebui precizat în continuare.

16. În temeiul articolului 11 alineatul (1) din regulamentul de bază, persoanele, denumite „amelioratori”, care pot beneficia de protecția comunitară a soiurilor de plante sunt cele „care au creat sau au descoperit și au dezvoltat soiul sau succesorii ori avânzii-cauză ai acestora”. Articolul 13 alineatul (1) din acest regulament prevede că protecția amintită are ca scop să rezerve titularului sau titularilor săi dreptul exclusiv de a îndeplini anumite acte, lista cu acestea figurând la alineatul (2) al acestui articol.

17. Prin urmare, alineatul (2) menționat supune, în principiu, autorizării titularului unei proiectii comunitare a soiurilor de plante (denumit în continuare „titularul”) realizarea de către un terț a actelor pe care le enumeră, printre care figurează „reproducerea (înmulțirea)” și „condiționarea în vederea înmulțirii” materialului recoltat aparținând unui soi protejat. Această cerință este sancționată cu posibilitatea de a introduce acțiuni de drept civil care este oferită titularului, în temeiul articolului 94 din acest regulament, atunci când utilizarea unui astfel de soi se dovedește a constitui o contrafacere.

18. Cu toate acestea, „în interes public”(8) și în mod special „pentru a salvarda producția agricolă”(9), articolul 14 din regulamentul de bază prevede o „derogare” de la acest principiu, care este denumită în mod obișnuit „privilegiul agricultorilor”(10). Sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute la acest articol, agricultorii au dreptul de a utiliza din proprie inițiativă, fără a avea nevoie să obțină autorizarea titularului, produsul recoltei pe care l-au obținut prin cultivarea unuia dintre soiurile de plante avute în vedere(11), în scopuri de reproducere în aer liber, în propria fermă, operație desemnată de asemenea ca utilizare a „semințelor de fermă”(12). Modalitățile de punere în aplicare a

condițiilor cărora le sunt subordonate efectele acestui regim derogatoriu sunt definite de regulamentul de punere în aplicare, care califică regimul respectiv drept „scutire agricolă”(13).

19. În special, alineatul (3) a patra liniuță al articolului 14 menționat prevede că, în schimbul unei asemenea utilizări(14), agricultorul care dorește să beneficieze de acest privilegiu este obligat să plătească titularului o „remunerație echitabilă”(15). Articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare stabilește în ce condiții „obligația individuală” de a plăti remunerația respectivă ia naștere și devine exigibilă, fără a defini însă în mod expres un termen sau un moment precis pentru a efectua plata necesară. Convenția Uniunii Internaționale privind Protecția Soiurilor de Plante(16) (denumită în continuare „Convenția UPOV”, la care au fost aliniate dispozițiile regulamentul de bază(17), prevede o derogare similară, însă nu aduce mai multe precizări în ceea ce privește stabilirea unui astfel de termen(18). Această incertitudine temporală a dat naștere prezentei cereri de decizie preliminară, astfel cum vom dezvolta în continuare.

20. În cazul neîndeplinirii obligației individuale de plată în timp util, se va considera că agricultorul a efectuat o utilizare nelegală a unui soi de plante protejat(19). Același lucru este valabil în cazul unui agricultor care, omițând să declare o parte din cantitatea din produsul recoltei pe care l-a cultivat, nu a plătit o remunerație echitabilă(20). În astfel de ipoteze, persoana interesată pierde beneficiul privilegiului agricultorilor și se aplică nu regimul derogatoriu care figurează la articolul 14 din regulamentul de bază, ci norma de principiu prevăzută la articolul 13 alineatul (2), care este aplicabilă, împrejurare de care STV se prevalează în litigiul principal(21).

21. În aceste cazuri, titularul soiului de plante în cauză poate introduce o acțiune în justiție împotriva agricultorului care l-a utilizat fără autorizarea sa(22), în temeiul articolului 94 din regulamentul de bază(23). Articolul 17 din regulamentul de punere în aplicare confirmă că persoana interesată are dreptul de a introduce o acțiune în cazul unei „contrafaceri” împotriva oricărei persoane care nu a respectat toate condițiile de punere în aplicare a derogării care sunt enunțate la articolul 14 din regulamentul de bază. În temeiul articolului 94 alineatul (1) din acest din urmă regulament, titularul poate obține fie încetarea contrafacerii, fie plata unei remunerații echitabile, fie aceste două sancțiuni. Alineatul (2) al articolului 94 menționat mai prevede că, în cazul în care agricultorul chemat în judecată a săvârșit în mod deliberat sau din neglijență actul care i se reproșează, acest autor al contrafacerii trebuie să repare în plus prejudiciul care a rezultat de aici pentru titular(24).

22. Pentru a evita orice risc de confuzie în această privință, trebuie subliniat că remunerația echitabilă datorată în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță, care trebuie plătită în mod direct titularului cu titlu de compensație legitimă de către orice persoană care beneficiază de privilegiul agricultorilor, se distinge de remunerația echitabilă datorată în temeiul articolului 94 alineatul (1) menționat, care va fi suportată eventual de un agricultor chemat în judecată în cazul în care faptele de contrafacere reproșate sunt stabilite de titularul reclamant(25). Această diferență de obiect se materializează la nivelul criteriilor care reglementează stabilirea remunerațiilor respective. În primul caz, remunerația este mai limitată întrucât aceasta „trebuie să fie semnificativ *mai mică decât suma* percepută pentru *producerea sub licență* a materialului săditor din același soi în aceeași regiune”(26), în timp ce, în al doilea caz, „trebuie să se rețină ca bază de calcul *cuantumul echivalent* cu taxa datorată pentru *producția sub licență C*”(27). Asociații Vogel susțin că situația lor este eventual similară cu primul caz, care le este mai favorabil pe plan financiar, dar nicidecum cu cel de al doilea.

23. În cadrul astfel definit, se solicită, în esență, Curții să stabilească de când și până la ce moment un agricultor care a utilizat material de înmulțire aparținând unui soi de plante protejat obținut prin cultivare, fără a fi încheiat în acest scop un contract cu titularul protecției referitoare la respectivul soi, trebuie să plătească acestuia din urmă remunerația echitabilă care îi este datorată în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază, pentru ca acest agricultor să poată beneficia de derogarea de la obligația de a obține autorizarea din partea titularului respectiv care este prevăzută la acest articol și, prin urmare, să nu facă obiectul acțiunilor în justiție prevăzute la articolul 94 din același regulament.

24. Dat fiind că aceste dispoziții nu oferă, prin ele înseși, un răspuns clar la această dublă interogație, este necesar să se examineze conținutul articolelor 14 și 94 din regulamentul de bază, nu numai coroborat cu articolul 5 și următoarele din regulamentul de punere în aplicare, ci și în lumina normelor de interpretare amintite în mod repetat și urmate de Curte. Astfel, este necesar să se ia în considerare criteriile uzuale precum originea acestor dispoziții(28), economia, finalitatea proprie, formularea acestora în diversele versiuni lingvistice ale regulamentelor menționate(29) și, mai ales în cazul tăcerii sau chiar al lacunei textelor, sistemul mai global în care se înscriu aceste dispoziții.

25. Chiar dacă considerăm că va fi posibil să se dea *in fine* un răspuns comun la cele două întrebări adresate, din moment ce fiecare dintre ele urmărește să identifice termenul în care un agricultor trebuie să își îndeplinească obligația de a plăti o remunerație echitabilă în circumstanțele prevăzute la articolul 14 din regulamentul de bază, în opinia noastră, trebuie să se examineze aceste întrebări în mod distinct, întrucât privesc extremitățile diametral opuse ale termenului respectiv și pentru că elementele de interpretare relevante pentru fiecare dintre ele sunt distincte. Considerăm astfel că o asemenea examinare separată este cu atât mai necesară cu cât metodele de interpretare utilizate și temeiurile juridice pertinente pentru a răspunde la aceste două întrebări sunt diferite, în sensul că definirea momentului de la care începe să curgă acest termen se va întemeia în special pe o dispoziție semnificativă a regulamentul de punere în aplicare, în timp ce stabilirea momentului la care expiră acest termen se va întemeia mai mult pe principiile majore pe baza cărora a fost elaborat regulamentul de bază.

B – *Cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul de plată de către un agricultor a remunerației echitabile datorate în temeiul articolului 14 din regulamentul de bază*

26. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să definească momentul de la care agricultorul care dorește să beneficieze de regimul derogatoriu prevăzut la articolul 14 din regulamentul de bază are obligația de a plăti, în favoarea titularului soiului de plante protejat pe care intenționează să îl utilizeze în acest scop, remunerația echitabilă prevăzută la alineatul (3) a patra liniuță al articolului menționat, cu riscul de a fi supus acțiunilor în justiție pentru săvârșirea unor acte de contrafacere prevăzute la articolul 94 din acest regulament. Instanța ridică în mod special problema dacă această derogare își poate produce efectele avantajoase fie numai atunci când plata necesară se efectuează anterior cultivării produsului recoltei aparținând acestui soi, fie chiar și atunci când se efectuează ulterior.

27. STV susține că agricultorul interesat ar trebui să întrunească în mod necesar toate condițiile pentru aplicarea acestui regim derogatoriu la utilizarea efectivă a produsului recoltei aparținând soiului protejat, cu alte cuvinte la data la care produsul respectiv este însămânțat în mod efectiv în scopuri de reproducere în aer liber. În special, acest agricultor ar trebui să își îndeplinească obligația de a plăti o remunerație echitabilă, din proprie inițiativă(30), chiar înainte de a cultiva soiul de plante protejat, cu alte cuvinte din momentul în care a ales să facă uz de privilegiul agricultorilor prevăzut la articolul 14 menționat. Instanța de trimitere are îndoieli serioase în privința acestui punct de vedere. Toate celelalte părți care au depus observații în fața Curții susțin teza contrară celei susținute de reclamanta din litigiul principal.

28. La fel ca instanța de trimitere și aceste din urmă părți, considerăm că, chiar dacă, desigur, articolul 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază nu este explicit în această privință, elemente de răspuns semnificative figurează în dispozițiile regulamentul de punere în aplicare care au ca obiect tocmai definirea modalităților de punere în aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 menționat.

29. Considerăm astfel că modul de redactare a articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare se opune ca agricultorul să fie constrâns să efectueze plata remunerației respective în mod anticipat, mai precis chiar înainte de a fi efectuat însămânțările în discuție.

30. Din primul paragraf al aceluiași alineat (1) reiese că obligația care revine unui agricultor de a plăti remunerația echitabilă datorată în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază, „*apare [a se citi: «ia naștere»] atunci când acesta utilizează efectiv produsul recoltei în scopuri de reproducere în aer liber*” în propria fermă(31) și numai de la acest moment precis(32).

31. STV susține că ar putea rezulta din acest prim paragraf că obligația de a plăti remunerația respectivă ar lua naștere din momentul în care un agricultor decide să procedeze la o reînsămânțare cu material de înmulțire aparținând unui soi de plante protejat pe care l-a produs el însuși, fără a fi obținut autorizarea din partea titularului în cauză, și că, în consecință, plata ar fi imediat exigibilă.

32. Cu toate acestea, prevederile următoare ale articolului 6 alineatul (1) menționat contrazic, în opinia noastră, această analiză. În temeiul celui de al doilea paragraf prima teză al articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare, „[t]itularul poate stabili data și modalitățile de plată” a remunerației echitabile, în special atunci când a încheiat un contract cu agricultorul, ceea ce nu s-a

întâmplat în litigiul principal. În orice caz, cea de a doua teză a acestui paragraf prevede că, „[c]u toate acestea, plata nu este *exigibilă înaintea datei la care apare [a se citi «ia naștere»] obligația*”(33). Din această dispoziție coroborată cu primul paragraf citat mai sus reiese că titularul nu poate impune plata unui avans, cu alte cuvinte înainte ca produsul recoltei să fi fost utilizat în mod concret prin cultivare în scopurile de reproducere menționate mai sus.

33. În plus, considerăm că această din urmă interpretare a articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază este conformă, pe de o parte, cu finalitatea acestui regim derogatoriu, care a fost instituit „în interesul public de salvagardare a producției agricole”, potrivit formulei consacrate de jurisprudența Curții(34), și, pe de altă parte, cu necesitatea de a asigura în acest cadru păstrarea unui echilibru rezonabil între interesele legitime ale agricultorului și cele ale titularului(35), în conformitate cu al doilea considerent și cu articolul 2 din regulamentul de punere în aplicare(36).

34. În opinia noastră, ar fi excesiv să se impună ca, pentru a putea beneficia de derogarea în discuție, un agricultor să fie obligat să își fi îndeplinit deja obligația de a plăti înainte de a fi însămânțat produsul recoltei sale aparținând soiului protejat, chiar și în condițiile în care drepturile titularului nu au fost afectate încă în mod concret și nu este necesar, așadar, să se acorde acestuia o contraprestație financiară cu acest titlu. O asemenea cerință ar putea descuraja un agricultor să se prevaleze de privilegiul agricultorilor și ar putea descuraja astfel producția agricolă prevăzută de regimul respectiv(37).

35. În consecință, preconizăm un răspuns negativ la prima întrebare preliminară, așadar în sensul că un agricultor este obligat să plătească titularului remunerația echitabilă datorată în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază numai din momentul în care acesta utilizează în mod efectiv produsul recoltei sale în scopuri de reproducere în aer liber și că, prin urmare, acest agricultor nu poate fi chemat în justiție în temeiul articolului 94 din regulamentul menționat în cazul în care nu și-a îndeplinit încă obligația de plată la data la care procedează la această utilizare efectivă.

C – Cu privire la scadența termenului de plată de către un agricultor a remunerației echitabile datorate în temeiul articolului 14 din regulamentul de bază

36. Instanța de trimitere adresează cea de a doua întrebare preliminară cu titlu subsidiar, în ipoteza în care, astfel cum propunem, Curtea ar declara că, pentru a beneficia de regimul derogatoriu prevăzut la articolul 14 din regulamentul de bază, agricultorul nu este obligat să plătească o remunerație echitabilă, în favoarea titularului soiului de plante protejat pe care dorește să îl utilizeze, înainte de a săvârși actele prevăzute de acest articol. În esență, aceasta solicită Curții să stabilească dacă, în lipsa unui contract cu titularul respectiv, privilegiul agricultorilor este supus respectării unui termen limitat de plată care ar fi definit de dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii și, în cazul unui răspuns afirmativ, care ar fi criteriile de stabilire a acestuia. Instanța de trimitere consideră că un astfel de termen nu are un temei juridic clar nici în textele aplicabile în speță și nici în jurisprudența Curții.

37. În această privință, asociații Vogel și guvernul spaniol susțin că dreptul Uniunii nu stabilește niciun termen în care un agricultor ar trebui să plătească o remunerație echitabilă titularului în astfel de circumstanțe. În schimb, guvernul olandez consideră că, atunci când titularul nu a prezentat agricultorului o cerere de plată a remunerației respective, persoana interesată este obligată, pentru a se putea prevala de regimul derogatoriu, să plătească această remunerație „în termen rezonabil”. La rândul lor, STV și Comisia propun să se răspundă că plata trebuie efectuată în mod obligatoriu cel târziu anterior încheierii anului de comercializare în cursul căruia acest agricultor a însămânțat materialul recoltei, cu condiția ca titularul și agricultorul să nu fi convenit în mod expres altceva. Achiesăm la această ultimă opinie.

38. Desigur, este adevărat că, după cum arată în special asociații Vogel și guvernul spaniol, nici articolul 14 din regulamentul de bază și nici articolul 6 din regulamentul de punere în aplicare nu prevăd în mod expres o dată-limită pentru obligația de a plăti remunerația echitabilă respectivă, dat fiind că acest din urmă articol reglementează doar nașterea acestei obligații, iar nu încetarea ei.

39. Cu toate acestea, considerăm că ar fi contrar economiei și efectului util al dispozițiilor pertinente în materie să se admită că termenul pentru îndeplinirea acestei obligații poate să curgă fără nicio limită temporală. În special, posibilitatea intentării unor proceduri judiciare prevăzută la articolul 94 din regulamentul de bază ar fi lipsită de obiect în cazul în care o persoană care urmărește să se prevaleze de privilegiul agricultorilor ar avea un interval de timp nelimitat pentru a plăti remunerația echitabilă

datorată titularului în temeiul articolului 14 din regulamentul menționat. Numai definirea unei perioade impuse agricultorului interesat permite acționarea în justiție a eventualelor autori ai contrafacerii și, prin urmare, garantarea respectării acestei obligații.

40. În această privință, subliniem că regulamentul de bază a instituit un regim de protecție care trebuie aplicat în mod uniform pe întreg teritoriul Uniunii, în special în ceea ce privește modalitățile conform cărora un agricultor are dreptul să folosească produsul recoltei în scopul înmulțirii(38), ceea ce s-ar întâmpla dacă acest instrument ar fi interpretat în sensul că nu impune în mod implicit respectarea unui termen comun de plată. În plus, subliniem că este vorba în această situație nu despre un termen de natură procedurală, categorie de termene în privința căreia statele membre dispun de o autonomie normativă în lipsa unei reglementări a Uniunii în materie(39), ci despre un termen cu caracter material, în sensul că permite să nu se piardă beneficiul unui drept substanțial precum privilegiul agricultorilor.

41. În plus, amintim că trebuie să se asigure un echilibru rezonabil între interesele legitime ale agricultorului și, respectiv, ale titularului în cauză, în conformitate cu obiectivul prevăzut la articolul 2 din regulamentul de punere în aplicare. Or, în lipsa unui termen stabilit în mod strict, un agricultor de rea-credință ar putea aștepta pe termen nelimitat, fără a risca prea mult, în speranța de a evita să plătească(40), în condițiile în care este necesar ca agricultorii să fie motivați să își respecte obligațiile care le revin față de titularii protecției comunitare a soiurilor de plante(41). După cum arată STV, în cazul în care agricultorul ar putea să își reglementeze situația chiar după descoperirea de către titular a unei utilizări disimulate, interesele acestuia din urmă nu ar mai fi protejate suficient în acest caz(42). În plus, faptul de a autoriza o astfel de reglementare ar fi contrar intenției legiuitorului comunitar, întrucât acesta s-a preocupat să prevadă, la articolul 94 din regulamentul de bază, proceduri judiciare în cazul în care este dovedită neîndeplinirea obligației de a plăti o remunerație echitabilă în sensul articolului 14 din regulamentul menționat. Prin urmare, trebuie să se admită că este logic să se acorde un termen de plată agricultorului care se prevalează de derogarea prevăzută la acest din urmă articol.

42. În vederea consolidării securității juridice, principiu general al dreptului Uniunii a cărui respectare se impune cu o eficiență sporită în materie de obligații financiare(43), considerăm că nu este de dorit să se urmeze propunerea făcută cu titlu principal de guvernul olandez prin care urmărește să se admită că criteriul unui „termen rezonabil” ar fi suficient pentru a controla plata remunerației respective. Considerăm că este preferabil să se stabilească un termen care implică o scadență care să poată fi identificată mai clar și, așadar, să fie previzibilă.

43. La fel ca STV și Comisia, considerăm că data de încheiere a anului de comercializare pe parcursul căreia agricultorul interesat a utilizat în mod efectiv materialul de înmulțire aparținând unui soi protejat este scadența cea mai adecvată. Astfel, articolul 7 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare prevede că remunerația echitabilă prevăzută la articolul 14 alineatul (3) din regulamentul de bază trebuie plătită „pe parcursul” „anului de comercializare”, în legătură cu care se prevede că „începe la 1 iulie din anul civil curent și se încheie la 30 iunie din anul civil următor”. Împărțim punctul de vedere al Comisiei potrivit căruia, chiar dacă dispoziția menționată se referă la un domeniu diferit de cel al privilegiului agricultorilor(44), aceasta este totuși relevantă cu privire la faptul că anul de comercializare a fost considerat de legiuitorul comunitar ca fiind termenul pertinent în care trebuie plătită remunerația echitabilă prevăzută la articolul 14 din regulamentul de bază.

44. În fond, guvernul olandez este de acord cu această abordare din moment ce acesta precizează că „termenul rezonabil” pe care îl propune ar trebui, în orice caz, să se finalizeze înainte de data care marchează începutul campaniei de însămânțare care urmează anului de comercializare în cursul căruia produsele recoltei au fost semănate, pentru motivul, întemeiat în opinia noastră, că este logic să se impună unui agricultor să își îndeplinească obligația financiară cel târziu anterior acestei date, întrucât, în acest caz, va fi primit în principiu produsul generat de materialul recoltat.

45. În sfârșit, în ceea ce privește modalitățile de plată a remunerației echitabile datorate în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază, problema dacă aceasta trebuie efectuată în mod spontan de către agricultor sau la cererea titularului nu este, desigur, ridicată în mod explicit în întrebările preliminare, dar se profilează în motivarea deciziei de trimitere. În această privință, STV susține că, contrar celor pretinse de asociații Vogel și de guvernul spaniol(45), obligația de a plăti remunerația respectivă nu ar fi condiționată de o cerere de plată, chiar de emiterea prealabilă a unei facturi de către titular, pentru motivul că agricultorii în cauză ar fi în măsură să stabilească ei înșiși cuantumul acestei remunerații pentru a o plăti titularului în cauză(46).

46. Modul de redactare a celei de a patra liniuțe pare să pledeze în favoarea tezei susținute de STV, întrucât se indică în aceasta, într-un mod imperativ, că „agricultorii *sunt obligați să plătească* titularului o remunerație echitabilă”, în timp ce la a șasea liniuță a aceluiași alineat (3) se prevede că „orice informație pertinentă este *furnizată la cerere* titularilor de către agricultori”(47). În plus, dacă ar fi suficient ca un agricultor de rea-credință să nu se manifeste dacă a efectuat operațiile prevăzute la articolul 14 din regulamentul de bază, i-ar fi extrem de ușor să nu își îndeplinească obligația de plată până când ar face obiectul unui control ipotetic, observându-se că respectivul control este chiar mai puțin de temut în ceea ce privește plantele agricole care, precum cartofii, nu fac obiectul unor operațiuni de prelucrare.

47. Astfel, după cum este cazul în general în ceea ce privește exploatarea drepturilor de proprietate intelectuală, utilizatorii acestora sunt obligați să se informeze prin propriile mijloace cu privire la titularii acestor drepturi și la condițiile de exploatare a acestora, în special din perspectivă financiară. Acest lucru decurge din dispozițiile articolului 94 alineatul (1) din regulamentul de bază, care prevede o obligație de a plăti o remunerație echitabilă în scopuri compensatorii chiar și în cazul unei contrafaceri neimputabile, procedurile împotriva agriculturului în cauză fiind inițiate în acest caz în mod obiectiv(48).

48. Cu toate acestea, pentru a salvagarda echilibrul rezonabil între interesele legitime ale agriculturului și cele ale titularului prevăzut la articolul 2 din regulamentul de punere în aplicare, considerăm că agricultorul ar trebui, în principiu, să ia inițiativa efectuării plății remunerației echitabile, în termenul care va fi definit de către Curte, dar că, în cazul unor îndoieli în ceea ce privește suma datorată, întrucât calculul se poate dovedi uneori dificil de realizat din proprie inițiativă(49), ar trebui să se adreseze titularului pentru a determina cu ajutorul acestuia suma care trebuie să îi fie plătită(50). Curtea a exclus desigur ca obligația de a informa titularul care este prevăzută la articolul 14 alineatul (3) a șasea liniuță din regulamentul de bază să fie considerată ca revenind în general tuturor agriculturorilor(51), însă această jurisprudență nu implică nicidecum faptul că un agricultor care a decis în mod conștient să utilizeze derogarea prevăzută la articolul 14 din regulamentul de bază nu ar fi obligat să informeze în mod spontan cu privire la aceasta titularul în cauză(52).

49. În consecință, în opinia noastră, trebuie să se dea un răspuns comun la cele două întrebări adresate Curții și să se declare că articolele 14 și 94 din regulamentul de bază trebuie interpretate în sensul că, în lipsa unei convenții contrare între părțile în cauză, un agricultor care se prevalează de derogarea prevăzută la articolul 14 menționat este obligat să plătească o remunerație echitabilă titularului soiului protejat numai de la data utilizării efective a acestui soi și cel târziu la încheierea anului de comercializare în care se înscrie această operațiune, cu alte cuvinte cel târziu la 30 iunie care urmează datei reînsămânțării.

50. Pentru a confirma interpretarea dispozițiilor vizate în cererea de decizie preliminară pe care o preconizăm astfel, subliniem că această abordare corespunde normei obișnuite în domeniul drepturilor de proprietate intelectuală potrivit căreia, în lipsa unei plăți prealabile, care în opinia noastră este exclusă în speță, obligația de a plăti o taxă, în general sub formă de redevențe, este legată de exploatarea efectivă a dreptului în discuție. În plus, instanța de trimitere subliniază că această abordare este în concordanță cu practica urmată în mod obișnuit în materia protecției soiurilor de plante și în special de STV.

IV – Concluzie

51. Având în vedere considerațiile precedente, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Landgericht Mannheim (Germania) după cum urmează:

„Articolele 14 și 94 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante coroborate cu articolul 5 și următoarele din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 trebuie interpretate în sensul că un agricultor are posibilitatea de a utiliza produsul recoltei pe care l-a obținut prin cultivarea, în propria fermă, a materialului de înmulțire aparținând unui soi protejat, fără autorizarea titularului protecției respective, cu condiția să îi plătească o remunerație echitabilă în sensul articolului 14 menționat într-un termen care începe să curgă la data la care agricultorul a însămânțat în mod efectiv produsul recoltei sale și care expiră la încheierea anului de comercializare pe parcursul căruia a avut loc această utilizare.”

1 – Limba originală: franceza.

2 – JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15., p. 197.

3 – JO L 173, p. 14, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 177.

4 – Modificările succesive la care au fost supuse regulamentele în discuție după adoptarea lor nu au un impact direct în prezenta cauză.

5 – În ceea ce privește obiectul de activitate al STV și validitatea unei asemenea organizări a titularilor, a se vedea Hotărârea Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft (C-182/01, EU:C:2004:135, punctele 17, 51 și 58).

6 – Cu privire la obligația care revine prestatorilor de operații de prelucrare de a furniza informații titularului protecției comunitare a soiurilor de plante, în temeiul articolului 14 din regulamentul de bază, a se vedea Hotărârile Brangewitz (C-336/02, EU:C:2004:622, punctele 54 și 66) și Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main (C-56/11, EU:C:2012:713, punctul 42).

7 – Asociații Vogel susțin că nu erau obligați să răspundă la solicitarea de informații din 31 mai 2012, pentru motivul că această solicitare nu se raporta la anul de comercializare în curs, contrar prevederilor articolului 8 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare. Articolul menționat reglementează informațiile care, în temeiul articolului 14 alineatul (3) a șasea liniuță din regulamentul de bază, trebuie furnizate de un agricultor titularului protecției, la cererea acestuia din urmă. În această privință, a se vedea Hotărârile Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, în special punctele 59-72) și Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft (C-182/01, EU:C:2004:135, punctele 59-62).

8 – Potrivit celui de al șaptesprezecelea considerent al regulamentului de bază, „exercitarea drepturilor conferite de protecția comunitară a soiurilor de plante trebuie supusă restricțiilor prevăzute în dispozițiile adoptate în interes public”.

9 – A se vedea cel de al optsprezecelea considerent și articolul 14 alineatul (1) din regulamentul de bază.

10 – A se vedea printre altele Hotărârea Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctele 7 și 47).

11 – Derogarea se aplică numai speciilor de plante agricole enumerate în mod limitativ la alineatul (2) al articolului 14 menționat, printre care figurează „*Hordeum vulgare L. – Orge*”, cereală a cărei utilizare disimulată este în discuție în litigiul principal.

12 – Un agricultor care a dobândit în mod legal semințele aparținând unui soi de plante protejat beneficiază de consimțământul titularului pentru a proceda la prima reproducere sau înmulțire a acestui soi. În schimb, utilizarea recoltei care rezultă de aici este un act la care titularul nu a consimțit în general și care ar putea constitui, așadar, o contrafacere. Cu toate acestea, în temeiul derogării prevăzute la articolul 14 menționat, agricultorul este autorizat să utilizeze tot produsul recoltei sale sau o parte din acesta pentru cultivarea soiului a două oară, cu alte cuvinte reînsămânțarea, în propria fermă (a se vedea în special Bouche, N., „Protection communautaire des obtentions végétales”, *JurisClasseur Droit international*, fascicula 572-200, 2014, punctul 150 și urm.).

13 – A se vedea primul și al doilea considerent ale regulamentului de punere în aplicare.

14 – Obiectivul unei „compensații legitime” în acest sens este evocat la articolul 5 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare, referitor la „nivelul remunerației” prevăzute la articolul 14 amintit.

15 – A treia liniuță a acestui alineat (3) prevede totuși că „micii agricultori”, astfel cum sunt definiți la această dispoziție, nu sunt obligați să plătească remunerația respectivă titularului.

16 – Convenție semnată la Paris la 2 decembrie 1961, revizuită în mai multe rânduri și ultima dată la 19 martie 1991, al cărei text este accesibil la următoarea adresă de internet: <http://www.upov.int/fr/publications/conventions/1991/act1991.htm>. Uniunea Europeană a devenit membru al UPOV la 29 iulie 2005.

17 – A se vedea al nouăsprezecelea considerent al regulamentului de bază.

18 – Articolul 15 alineatul (2) din Convenția UPOV prevede o „excepție facultativă”, după cum urmează: „[În pofida prevederilor articolului 14 [referitor la «Sfera de întindere a dreptului amelioratorului»], fiecare parte contractantă poate, în anumite limite rezonabile și sub rezerva salvagădării intereselor legitime ale amelioratorului, să restrângă dreptul amelioratorului asupra oricărui soi, pentru a permite fermierilor să folosească pentru înmulțire, pe proprietățile lor, produsul recoltat obținut prin plantarea pe proprietățile lor a soiului protejat [...]”. Cu privire la originea și particularitățile acestei dispoziții în raport cu cele corespunzătoare de drept al Uniunii, a se vedea Würtenberger, G., și alții, *European Community Plant Variety Protection*, Oxford University Press, Oxford, 2009, p. 131.

19 – Hotărârea Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctul 71).

20 – Hotărârea Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:416, punctele 13, 23 și 24).

21 – *Ibidem*, punctele 34 și 35.

22 – Reiese din Hotărârea Greenstar-Kanzi Europe (C-140/10, EU:C:2011:677, punctele 44 și 49) că titularul sau deținătorul de licență poate introduce o acțiune în contrafacere împotriva unui terț care a obținut materialul recoltat aparținând soiului protejat prin intermediul unui alt posesor de licență care a încălcat condițiile sau limitările cuprinse în contractul de licență pe care acest ultim posesor de licență l-a încheiat anterior cu titularul, indiferent dacă terțul cunoștea aceste clauze contractuale.

23 – A se vedea Hotărârile Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctul 71), precum și Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 25), hotărâre în care Curtea a precizat că cultivarea unor semințe nedecarate constituie o „contrafacere” în sensul articolului 94 din regulamentul de bază.

24 – Alineatul (2) menționat prevede că, „[î]n caz de contravenție, dreptul titularului la despăgubiri se poate reduce în consecință, fără a fi totuși inferior avantajului dobândit de către autorul contrafacerii în urma acțiunii de contrafacere”.

25 – Cu privire la această distincție, a se vedea Concluziile pe care le-am prezentat în cauza Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:187, punctele 41 și urm.), precum și Hotărârea Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 28).

26 – Sublinierea noastră. Cu privire la această noțiune, care figurează la articolul 14 alineatul (3) a patra liniuță, a se vedea Hotărârea Saatgut-Treuhandverwaltung (C-7/05-C-9/05, EU:C:2006:376), referitoare la interpretarea articolului 5 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de punere în aplicare, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2605/98 al Comisiei din 3 decembrie 1998 (JO L 328, p. 6, Ediție specială, 03/vol. 26, p. 76), care definește criteriile care permit evaluarea cuantumului exact al remunerației datorate titularului în acest scop, atunci când nu a fost încheiat niciun contract sau nu este aplicabil în mod valabil între persoanele interesate.

27 – Sublinierea noastră. Hotărârea Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 43).

28 – În această privință, trebuie arătat că derogarea prevăzută la articolul 14 din regulamentul de bază este rezultatul unui compromis, dat fiind că adoptarea acestei dispoziții a dat naștere la lungi discuții, ca urmare a divergenței între concepțiile susținute de amelioratori și de producătorii agricoli, precum și în lipsa unanimității între statele membre, conform Kiewiet, B., „Régime de protection communautaire des obtentions végétales”, *Comptes rendus de l'Académie d'agriculture de France*, 1997, vol. 83, nr. 2, p. 5 și urm., punctul 2.3.

29 – Astfel, anumite imprecizii existente în versiunea în limba franceză a regulamentului de bază și a regulamentului de punere în aplicare au fost corectate de către Curte în raport cu alte versiuni lingvistice ale acestor instrumente în Hotărârile Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 28) și Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main (C-56/11, EU:C:2012:713, punctul 27).

30 – În această privință, a se vedea punctul 45 și urm. din prezentele concluzii.

31 – Sublinierea noastră.

32 – Ideea momentului în care ia naștere în mod instantaneu obligația de plată reiese mai clar din alte versiuni lingvistice decât versiunea în limba franceză, precum versiunile în limbile spaniolă, italiană, portugheză și finlandeză.

33 – Sublinierea noastră.

34 – A se vedea printre altele Hotărârea Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctul 47).

35 – Cu privire la interesele existente, a se vedea Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauzele conexe Saatgut-Treuhandverwaltung (C-7/05-C-9/05, EU:C:2006:97, punctele 22 și 23).

36 – Articolul 2 menționat, intitulat „Salvgardarea intereselor”, prevede la alineatul (1) că condițiile care permit ca derogarea prevăzută la articolul 14 din regulamentul de bază să aibă efect „se aplică, atât de către titular[...], cât și de către agricultor, în așa fel încât să salvgardeze interesele lor legitime reciproce”, ceea ce implică, potrivit celui de al doilea paragraf al acestuia, „să se țină cont de necesitatea de a păstra un echilibru rezonabil între toate aceste interese sau de proporționalitatea necesară între scopul condiției prevăzute și efectul real al aplicării”.

37 – Cu titlu suplimentar, se poate observa că instanța de trimitere arată că stabilirea punctului de plecare al obligației de plată care revine agricultorului după data reînsămânțării și, dacă este cazul, după o cerere care provine de la titularul protecției comunitare a soiurilor de plante corespunde unei practici curente în materie.

38 – A se vedea al treilea și al nouăsprezecelea considerent ale regulamentului menționat, această din urmă dispoziție subliniind că „trebuie să se asigure definirea acestor metode la nivel comunitar”.

39 – A se vedea printre altele Hotărârea Kone și alții (C-557/12, EU:C:2014:1317, punctul 24 și urm.).

40 – În această privință, Comisia subliniază că trebuie să se țină seama de faptul că, în temeiul articolului 14 alineatul (3) a cincea liniuță din regulamentul de bază, titularii sunt singurii responsabili pentru controlul și pentru supravegherea utilizării soiurilor protejate în cadrul cultivării autorizate și, prin urmare, aceștia depind de buna-credință și de cooperarea agricultorilor în cauză (a se vedea Hotărârea Geistbeck, C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 42).

41 – A se vedea *idem.* și Concluziile noastre prezentate în cauza Geistbeck (C-509/10, EU:C:2012:187, punctul 54).

42 – A se vedea prin analogie Hotărârea Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main (C-56/11, EU:C:2012:713, punctele 26-28), în care Curtea a arătat că ar fi contrar obiectivului regulamentului de punere în aplicare, care urmărește să protejeze interesele legitime ale amelioratorului și ale agricultorului în mod echilibrat, să se considere că nu ar exista nicio limitare temporară a obligației de informare care revine prelucrătorului.

43 – Întrucât principiul securității juridice face parte din ordinea juridică a Uniunii, el trebuie respectat atât de instituțiile acesteia, cât și de statele membre în exercitarea competențelor pe care le conferă acestora actele dreptului Uniunii. Acest principiu impune, pe de o parte, ca normele de drept să fie clare și precise și, pe de altă parte, ca aplicarea acestora să fie previzibilă pentru justițiabili. Acesta se impune cu o rigoare deosebită atunci când este vorba despre o reglementare care poate presupune obligații financiare, pentru a permite persoanelor interesate să cunoască cu exactitate obligațiile pe care le impune aceasta. A se vedea printre altele Hotărârile Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctul 58), „Goed Wonen” (C-376/02, EU:C:2005:251, punctul 32) și Traum (C-492/13, EU:C:2014:2267, punctele 27-29).

44 – După cum se arată în cuprinsul celui de al cincilea considerent al regulamentului de punere în aplicare, articolul 7, intitulat „Micii agricultori”, completează criteriile care permit definirea acestei categorii de agricultori, scutită în mod expres de la plata unei remunerații echitabile, criteriile care sunt prevăzute la articolul 14 alineatul (3) a treia liniuță din regulamentul de bază. Alineatul (2) al articolului 7 menționat prevede că terenurile care sunt scoase din circuitul agricol în „*anul[...] de comercializare [...] pe parcursul căruia plata remunerației este scadentă*” fac parte din suprafețele care trebuie luate în considerare pentru a stabili dacă un agricultor face parte din această categorie, cu condiția ca aceste terenuri să beneficieze de subvenții sau de plăți compensatorii acordate de Uniune sau de statul membru în cauză pentru tipul de scoatere din circuitul agricol analizat (sublinierea noastră).

45 – Guvernul spaniol consideră că, întrucât dreptul Uniunii nu stabilește termenul precis pentru a plăti remunerația respectivă, titularul ar trebui să solicite plata acesteia în termenul de prescripție prevăzut de dispozițiile dreptului său național referitoare la acțiunile de această natură, stabilind suma care trebuie plătită ca urmare a emiterii unei facturi și indicând termenul pentru efectuarea plății, și că, în caz contrar, obligația de a plăti remunerația respectivă, deși născută, nu ar putea fi considerată datorată și exigibilă, astfel încât agricultorul nu ar putea săvârși contrafacerea prevăzută la articolul 94 din regulamentul de bază.

46 – STV consideră că, în speță, ghidul în care se enumeră soiurile de plante protejate pe care îl administrează, care este trimis anual agricultorilor, precum și indicațiile suplimentare care figurează pe pagina

sa de internet (a se vedea punctul 6 din prezentele concluzii) ar permite persoanelor interesate să calculeze cu ușurință suma pe care trebuie să o plătească cu acest titlu.

47 – Sublinierea noastră.

48 – Obligația de a repara prejudiciul suferit de titularul unui soi de plante care este victima unei contrafaceri, care este scopul prevăzut la articolul 94 menționat (a se vedea Hotărârea Geistbeck, C-509/10, EU:C:2012:416, punctul 36), cuprinde, în schimb, un element intențional în circumstanțele menționate la alineatul (2) al acestui articol.

49 – Criteriile de stabilire a nivelului remunerației echitabile care sunt definite de articolul 5 alineatul (2) și urm. sunt, astfel, de o utilizare complexă. În plus, articolul 14 alineatul (3) a șasea liniuță *in fine* din regulamentul de bază prevede că „nivelul efectiv al acestei remunerații echitabile poate varia în timp”.

50 – Astfel, articolul 10 din regulamentul de punere în aplicare prevede că titularul este obligat să comunice agricultorului informațiile utile pentru calcularea cuantumului remunerației echitabile datorate în temeiul articolului 14 alineatul (3) a patra liniuță din regulamentul de bază.

51 – În Hotărârile Schulin (C-305/00, EU:C:2003:218, punctul 69 și urm.), Brangewitz (C-336/02, EU:C:2004:622, punctul 53 și urm.) și Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft (C-182/01, EU:C:2004:135, punctul 62), Curtea a subliniat că nici regulamentul de bază, nici regulamentul de punere în aplicare nu prevăd posibilitatea ca titularul, atunci când nu dispune de indicii privind eventuala utilizare a privilegiului agricultorilor de către o persoană, să solicite acesteia să îl informeze dacă și-a exercitat sau urmărește să își exercite această prerogativă.

52 – S-a constatat, în doctrina germană, că nu exista niciun motiv pentru care o persoană care a utilizat privilegiul agricultorilor să trebuiască să nu fie obligată să furnizeze în mod direct informațiile solicitate în această privință (a se vedea Würtenberger, G., „Nachbauvergütungen: eine kritische Bestandsaufnahme”, în *Rechtsschutz von Pflanzenzüchtungen*, Metzger, A. [sub coordonarea] Mohr Siebeck, Tübingen, 2014, p. 111)